

Biogr.⁴

45

f

A. SCHULTENS *Schultens.*
ORATIO
FUNEBRIS
IN
O B I T U M

Celeberrimi & Clarissimi VIRI,
LAMBERTI BOS,
Græcæ Linguæ in Academia Fra-
nequerana (dum viveret) Pro-
fessoris Ordinarii.

dicta publice,
Cum Exsequiæ solenniter celebratæ essent,
ex auctoritate Amplissimi Senatus Academici,
IN TEMPLO ACADEMICO,
A. D. 15. Januarii, A. clō 1ō ccxvii.

FRANEQUERÆ,
Excudit HENRICUS HALMA, Illustr. Frisæ Ordd.
atque eorundem Academiæ Typograph. Ordinari. MDCCXVIII.

DOMINICUS BALCK

ILLUSTRIS FRISIORUM ACADEMIÆ

H. T. R E C T O R ,

L E C T U R I S

S. P. D.

Necdum eluxit Academia lethalem casum, quo nuperrimè afflicta tuit, imò vix respiravit ab eo, quin ipsi nunc iterum nova justique acerbissimi luctus causa oboriatur. O miseram & infelicem rerum humanarum sortem ac conditionem! O fallacem hominum spem, fragilemque Fortunam, quæ Mortali Generi nequaquam permittit sibi quicquam spondere firmum & stabile! Obiit (proh dolor!) & in ipso quidem ætatis vigore fato functus est Vir Egregius & Celeberrimus LAMBERTUS BOS, Græcæ Linguae apud nos Professor Ordinarius, cujus præmatura mors non tantum dilectissimam Conjugem, charissimos Liberos, Propinquos omnesque Amicos summo mœrore atque ineffabili tristitia affecit & perculit, sed huic etiam Athenæo ac toti Reipublicæ Literariæ gravissimum vulnus infixit, quod eo difficilius sanari poterit, quia angusto admodum Circulo continetur eorum numerus, qui tam solidâ Græcarum Literarum cognitione & peritia excellunt, ut detrimentum hoc plenè perfecteque refarcire valeant. Natales quod attinet, hos habuit admodum honestos Collega Defunctus, nam in Urbe hujus Frisæ Worcumio, anno Superioris Seculi septuagesimo, die tertio & vigesimo Novembris, primam lucem adspexit, Patremque habuit Virum Reverendum & Doctissimum JACOBUM BOS S. S. Ministerii Candidatum & Scholæ Worcumanae Rectorem, qui ortus fuit è Familiâ honestissimâ, & in Frisiis, præsertim in Metropoli Leovardiâ, cui plures dedit laudatos & eximios Cives, nota satis & spectata. Mater verò Collegæ beatæ memoriæ fuit GERHARDA DE HAEN filia KEMPONIS DE HAEN, qui inter honestioris ordinis Ministros Supremæ Curiae locum obtinuit, & cujus ex unico filio Nepos ADRIANUS ante paucissimos annos apud Leovardienfes Consul

ful exiitit, in quo munere vitam quoque finiit: Quin imò plures spectatæ conditionis Viri ex eâ Familia, tam in Hac, quam in Frisâ Orientali, è quâ originem traxit, hodie supersunt, quos omnes nominatim recensere non hujus loci est, ideoque ad Cl. Defunctum redeo. Hic ergò ab optimo Parente suo non tantum honestè & liberaliter educatus fuit, sed & utriusque Linguae, tam Græcæ, quam Latinæ, elementa ab eo didicit, idque tanto cum successu, ut adolescens admodum hanc sibi existimationem jam adeptus esset, ut à Nobilissimo ac Gravissimo Viro HECTORI à GLINSTRA ad moderanda Filiorum suorum studia summo opere expetitus fuerit: Quam Provinciam sibi non declinandam, sed amplectendam censuit, ut hac potissimum ratione Viri Amplissimi favorem deinceps sibi profuturum conciliaret. At verò cum ad majora natus esset *ὁ Μακασίνος*, eo officio non diu functus est, sed ad promovenda ultiorius studia sua ad hanc Academiam se contulit, Ejusque Civibus anno M. D. CXCIV. adscriptus, audivit non tantum Cl. RENFERDIUM, jam pridem rebus humanis exemptum, sed & Viros Celeberrimos CAMPEGIUM VITRINGA Sobrinum suum, & GULIELMUM COETIERIUM, quos non sine insigni commodo atque ornamento hujus nostri Athenæi adhuc hodie habemus superstites, & per plures annos superstites fore speramus. Sed præter Hos coluit etiam Virum eruditissimum JOHANNEM SIBRANDA in hoc Lyceo Græcæ Linguae tunc temporis Prælectorem. Atque hisce tantis Præceptoribus tantopere in Literarum studiis, & imprimis quidem in Lingua Græca, in quam potissimum omni virium ope incumbere, profecit, ut die decimo & tertio Octobris anni M. D. CXCVI. à Senatu Academico Græcæ Linguae in hoc Athenæo publicè docendæ facultas ipsi concessa sit, ac mox quoque post quadrimestre spatium, defuncto jam doctissimo SIBRANDA, ab Illustribus Patriæ Proceribus Prælectoris titulo eidem surrogatus fuerit. In quâ Statione cum per annos septem summâ cum laude moratus esset, ac luculenta eruditionis suæ specimina dedisset, in locum Viri Clarissimi NICOLAI BLANCARDI ante aliquot menses tum fato functi, die VII. Februarii anni M. D. CCIV. ejusdem Linguae Græcæ, quam hactenus Prælectoris nomine docuerat, Professor Ordinarius creatus est, in quo munere nunc per tredecim ferè annorum spatium ita versatus fuit, ut non tantum Literas Græcas in hoc Lyceo mirum in modum restauraverit, ac facili & expeditâ suâ docendæ ratione immane quantum profuerit iis, quotquot unquam audiverunt ipsum, inter quos me quoque per triennium olim nomen meum

meum professum esse gratus lubensque nunc memoro, & lætor: sed etiam doctrina sua, atque eruditissimis & perpolitissimis argumenti scriptis, typis jam publicè vulgatis, & quamdiu Literis suis constabit honos, facile duraturus, insigne decus ImmenSAMque celebritatem huic nostræ Musarum Sedi conciliaverit. Nec profecto mirum, nam cum ingenio solerti & judicio acri atque subtili à natura beatus esset, indefessà insuper diligentia in excolendis studiis suis semper usus fuit, unde tandem solidam revera atque stupendam, in Linguâ præcipue Græcâ, eruditionem sibi comparavit, quæ tanto fructui atque ornameto huic Academiæ extitit. Ne dicam nunc, Ejus existimationem tanti fuisse habitam à Doctissimis hujus Seculi Viris, ut non solummodo in scriptis suis Ipsum impenSè & honorificè passim laudent, sed etiam plures Exteri de dubiis quibusdam ac difficilioribus nodis Eum sæpius consulerint: è quibus jam facile quivis intelligere potest, quantum in hujus Viri obitu detrimenti ceperit Academia nostra & tota Respublica Literatorum. Sed hæc de Natalibus, Studiis atque Doctrinâ Cl. Defuncti dicta sufficiant. Mores porro quod spectat, hi quoque in Ipso fuerunt laudatissimi, erat enim comis, humanus, facilis, candidus, à litibus & discordiis alienissimus, modestia denique nulli secundus, unde Nobis omnibus Collega semper fuit charissimus. Vitam ultra annum ætatis quadragesimum egit cælibem, at tunc solitudinis tædio ductus anno M. D. CCXII. connubium iniit cum honestissimâ Fæminâ FEIKIA SINEDA ex secundo matrimonio jam tum Viduâ, è quâ duas suscepit filias PETRONELLAM & GERHARDINAM JOHANNAM, quarum natu major quadriennium, & altera demum biennium hoc ipso mense implebunt. Corporis denique valetudinem, quâ usus fuit, & Morbi, quo extinctus est piæ memoriæ Collega, naturam, indolem atque progressum his Viri Celeberrimi PETRI LATANE, Medicinæ apud nos Professoris Ordinarii, verbis describere visum fuit. Hactenus prospera satis valetudine utebatur Eximius Collega, ideo ad severiora, ut plurimum, studia animum intendebat, de obscuro quodam continuo ac diuturno dextri lateris dolore parum sollicitus, qui tamen, ut jam tristis docet eventus, quid omnino sinistri portendebat. Porro sub finem Octobris anni superioris, quæ tunc hunc inde grassabatur, febre peracuta correptus est, eaque æstu immodico, siti, anxietate, vigiliis, etiam deinceps intenso dextri lateris dolore stipata, qua nidulans & sopita jamdudum obscuri doloris causa fuit excitata, ulcusque in pulmonibus confestim peperit, quo tempore morbus in phthisin mutatus est. Ex ulcere mox emanant tussis molestissima, febris

lenta continua, excreationes fœdæ, cruentæ, purulentæ, quæ sensim habitum corporis depascuntur, viresque conerunt. Huic morbo difficili debellando, præsidia sedulo adhibita eoque profuisse videbantur, ut minus deinde æger a cibis alienus esset, immo eorum prudenti usu vires utcumque reficerentur. evanuit insuper diuturnus ille dolor, qui nuper gravis, facilis evasit in utroque latere decubitus; remisit quoque nocturnus sudor & febris lenior visa est. Quæ prospera dum nos mani recuperandæ salutis spe lætant, absque prævia ulla causa sensibili, frequens derepente exoritur dejectio fœtida, qua vires denuo protinus elabuntur & diffluunt. Variis tandem demulcentibus auxiliis Diarrhœa vix subacta, statim vis morbi versus superiora dirigitur: Tum mox exurgit angustia gravis, cardialgia, nausea, quæ symptomata subito excipit vehemens febris exacerbatio, quâ vires magis magisque resolvuntur, unde paulo post, videl. biduo ante mortem, grave illud animi deliquium, quo arteriæ pulsatio penitus evanuit. Elapso haud modico temporis intervallo, revixit quidem qualiscunque pulsus, sed inordinatus & formicans, qui tactu vix percipitur. Denique tanta symptomatum caterva obrutus æger, ejusque plane extinctis viribus, VI Januarii, hora circiter nocturna prima, pie è vita discessit. Sic itaque Desideratissimus Collega ærumnosæ hujus vitæ labores & injurias cum æternâ beatitudine commutavit, atque ad Cælestem illam Civitatem præcessit, quam veram nostram Patriam agnoscimus, & in quam nos etiam serius aut ocyus per Divinam Gratiâ transferendos esse indubitatâ fide speramus. De Cæteris autem, quæ vel breviter tantum attingi, vel quæ sciens prætereo, plenius & copiosius pro Concione dicturus est Vir Clarissimus & Collega nobis conjunctissimus ALBERTUS SCHULTENS Linguarum Orientalium Professor Ordinarius, in quem pium hoc officium ex Decreto Amplissimi Senatus devolutum est. Quapropter, quod nunc est meum, cum crastino die, qui erit Mensis hujus xv. hora primâ pomeridiana, Cadaver sit efferendum, & iuxta Cl. Defuncto sint faciendâ, quod more antiquo receptum, & natura æquum est, ut Collegæ beatæ memoriæ supremum præstent honoris debitum, ac totum hunc Actum lugubrem præsentia suâ cohonestare velint, universos liberalium Artium & Disciplinarum Antistites, Cultores atque Studiosos rogo & invito. Dabam Franequeræ a. d. xiv. Januarii CIOIOCCXVII.

A. SCHUL-

A. S C H U L T E N S
ORATIO FUNEBRIS
I N O B I T U M
V I R I C E L E B E R R I M I
L A M B E R T I B O S.

Magnifice Rector.

Professores Celeberrimi, Collega Conjunctissimi.

*Qui Defuncto sanguinis & affinitatis vinculis Con-
nexi estis Viri Clarissimi, Reverendi, specta-
tissimi.*

Gravissime Senator.

*Mysteriorum Verbi Divini Interpretes Plurimum
Venerandi.*

Doctores Consultissimi & experientissimi.

*Tuque Nobilis & florens Studiosorum Corona,
qui solem Vestrum occasum lugetis.*

UT domicilium suum in serena
ac tranquilla luce collocavit
Immortalis Deus, ita mortali-
um sedem tenebris ac flucti-
bus objecit.

B

Illud

Illud super astra subvectum, & semper ridentē intectum ac circumfufum æthere, neque nubes infuscant subtexuntque, neque venti quatiunt, neque nimbi, alii alios trudentes & protelo quasi agentes, adspargunt, nedum violant.

Hanc vero regionem infra nubes depressam abjectamque, & umbris mortis involutam, procellæ sanguine & lacrymis gravidæ circumtonant, & atroces volvunt jactantque tempestates, quæ gaudia, si qua fulserunt, necopinato luctu contaminant, & lætam rerum faciem squalore fœdant.

Acerbum nobis omnibus luctuosumque hujus rei documentum hoc in Templo constituit summi ac præpotentis Numinis voluntas.

Personabat, ante hos perpaucos dies, religionis hocce & sapientiæ Sacrarium lætis vocibus, festoque, ut ita dicam, strepitu rumpebatur: quum in hanc dignitatis sedem, splendore Patriæ &
Aca-

Academiae Patrum solennem pompam illustrante, producebantur duo præcellentia & Capitalia ingenia, ut studiis juventutis præsiderent, damnumque quod obitu abituque magnorum virorum feceramus, resarcirent.

At O volucres & fluxas hominum spes! O ancipitia & lubrica vitæ curricula! Quam cito illa omnia ex plausu ad planctum, ex gaudio & voluptate, ad luctum & lacrimas reciderunt!

Conscendendum statim ferele fuit pulpitem, lugubriaque sumenda in atroci, quam nec opinato vibratum telum imposuit, plaga, qua raptum insigne nostri Ordinis & Litt. Orbis decus, atque in flore ætatis extinctum. Cujus aureo Orationis flumine toties hi parietes atque hæ exedræ resonuerunt.

Vix lugubria deposuimus, quamvis iis positis haud quaquam exuimus moerorem: cum ecce novum nobis imprimatur vulnus, & qui nondum sedatus erat dolor novo impetu recrudesceat.

In robore enim ac veluti meridie vitæ mortis tenebris mergitur aliud iterum Professorii nominis ornamentum atque Reip. eruditorum grande lumen.

Merito ergo lacrimis oculi madent, & in excessu Clar. BOSSII luget uxor domusque, mœrent consanguinei, mœremus & nos, & studiosorum squallet chorus, gemituque hujus sacrae ædis parietes circumsonant; & pullati atratique omnes tristitiæ & luctus insignia ostentamus.

Sed quoniam Divini fati, quod omnibus ab æterno scriptum est, adoranda est lex, & non tam occidit, quam Cœlo novum, ut sperare par est, fides surrexit, in vitamque immortalem se emerfit, Clarissimus defunctus, cuius mortales exuvias pio officio gremio terræ commendandas executi sumus: non male fano nos luctui permittamus, sed ægritudinis nostræ allevamentum potius in grata laudum & virtutum ejus commemoratione celebrationeque quæramus.

At-

Atque utinam dolor copiosos efficeret atque eloquentes, vimque accenderet dicendi, quam ego, cui triste hoc parentandi munus Patrum Academicorum auctoritate est impositum, per laudes optimi & candidissimi pectoris plenis veherer velis, ejusque æternam memoriam in animis vestris tanquam in templis consecrarem.

Nunc vereor ne ægritudo & triste desiderium si quid in me est facultatis, quod sane non est, hebetet, retundatque. Splendoremque nominis BOSSIANI non tam in illustri posuisse, quam imminuisse ac detrivisse videar.

Quando tamen gravissimam hanc Provinciam ad me pertinere censuistis Ampliff. Senatus, vestramque mihi auctoritatem defugere religio fuit, conitar quantum potero, & difficultates, quæ me circumvallant, quas ambitioso declamatorum more exaggerare, ex conscientia tenuitatis meæ, nihil attinet, pietate eluctari conabor.

C

Om-

Vos omnes qui exequias Carissimi Capitis frequentia vestra honestastis, ab atrocitate communis vulneris avocatos paulisper & abductos animos mihi adhibete, atque paucula ex laudum uberi segete, qua virtus effloruit defuncti, libantem, secundis auribus & pio silentio sublevate.

Quando laudabile vitæ curriculum, quod emensus est Cl. Def. per summa fastigia persequi ingredior, in oculisque vestris ac mentibus defigere, res ipsa jubet inde impetum sumere, Orationemque admittere, unde intercepti fideris nostri lux primum emerfit.

Excellens atque erecta indoles, ex fonte delibata Divinitatis, nusquam non mortalibus dispensari potest.

Non nobilem illum ignem, quem Coelum adflat, aut natalis soli adspirat nobilitas, aut ejusdem contra obscuritas extinguit præfocative.

Non tamen nihil habere momenti decrerim, ubi primum vitales auras ducamus,

O R A T I O F U N E B R I S I I

camus, quod ingenium soli cœlique, in corporis mentisque habitu vehementer dominetur.

Nostrium nascendi fors non vervæcum in patriam crassumque Bœotorum aërem abjecit, sed in Capitalium ingeniorum benigna ac fœcunda matre, magnorumque Virorum feracissima extulit regione.

Floret enim florebitque hac laude terra Frisia, & facile finitimis palmam præripit.

Sed vereor ne ambitiose facere videar, & assentatoriæ orationis illecebris insidias auribus struere, si in campum hunc cursum permittam orationis:

Tum & hæc me subit feritque cogitatio, impetumque quem dare paratus eram, sufflaminat, communem esse in laudationibus de splendore Patriæ locum, ad ravimque usque occentatum, quo aures vobis verberare & cerebrum excutere mihi religio est.

In Frisia ergo suavissimam hanc lucem

cem primum hausit Noster, ortuque suo Worcumum illustravit superioris seculi anno septuagesimo, Novembris die 23. Habet hoc non ignobile oppidum, quo censeatur, sed in annales ibit, doctosque fastos incunabulis Viri, qui literarum gloria, æternam sibi condidit famam.

Altis ruinis merfa sepultaque jaceret Stagira Macedonum nisi magnum illum felici nixu edidisset Aristotelem; qui Stagiritis nomine Patriam memoriæ posteritatis, nunquam delendæ, commendavit.

Hic lucis usuram accepit ab honesti admodum loci ordinisque parentibus, quod quidem ego, quamvis circa natalium vel lucem & splendorem, vel tenebras & sordes magna in inanitate multos mortales versari non abnuam, in haud exigua tamen felicitatis parte collocaverim.

Patrem igitur habuit, Reverendum & Doctiss. Virum JACOBUM BOS-SIUM,

SIUM, S. S. Ministerii Candidatum,
& Gymnasii literarii Worcumani Re-
ctorem.

Hic Leovardia oriundus fuit, origi-
nemque duxit ex spectata istic loci fa-
milia, quæ in ista nostra Metropoli se-
culo floruit superiore, sed, ut fit, ma-
scula stirpe præcisa & sequiore sexu in
alia transeunte nomina, nunc fere ob-
literata est & extincta.

Matre editus est GERHARDA DE
HAAN, Filia Viri Integerrimi KEM-
PONIS DE HAAN, inter honestio-
ris ordinis ministros Supremæ Frisio-
rum Curiaë. Hic ortus fuit ab KEM-
PONE RINICIO DE HAAN, qui
Quæstor fuit Jurium Supremæ Curiaë.

In ea emicuere omnia corporis ani-
mique bona, quæ exemplum feminei
decoris ornare possunt; sed immatu-
ra morte raptâ, in floreque ætatis
phtisi, quam pestem in filium etiam,
pro dolor! propagavit, absumpta est:
omnibus sui ingens relinquens deside-

D

rium,

rium , nostrumque orbans matre indulgentiæ & pietatis insignis.

Ut primum autem involucris infantiae , tenebrisque illis , quibus immortalem animi mentem circumfudit nascendi conditio , se emergere atque explicare occœpit , semina scintillasque prodidit bonæ eximiæque cujusdam indolis.

Ut enim tenera herbula , ubi se ex sinu terræ erupit , læta vernanti-que viriditate spem & cogitationem commovet uberis segetis. Ita unguiculi sæpe tenelli , & pueriles infantilesque adeo anni multis signis atque argumentis declarant , quæ quantaque futura sint ingeniola , ubi bonis cultibus imbuta succreverint , & doctrinæ præceptis corroborata adoleverint.

Patrem ergo , qui in nascentibus ingeniis , quorum studia moderabatur , tractandis pertentandisque non poterat non vehementer subactus esse , in herbescen-

bescente quasi primumque efflorescente filiolo, indoles advertit, perbibendis literis, capeffendisque studiis mirifice apta: bonæque spei implevit, fore ut ad eruditionis immortalem laudem grassaretur, summumque Musarum conscenderet fastigium.

Ubi ergo id ætatulæ passa est ratio, viresque labori huic subsistere posse videbantur, Latinis Græcisque literis, quibus omnis elegantia & humanitas continetur, eum tinxit: illudque ei præclarum commisit semen, quod post tam læte se extulit, tamque uberes effudit fructus: eos uberiori messe cumulaturus, nisi hanc expectationem, quam orbi literato concitaverat, mortis intercepisset atque afflixisset calamitas.

Hac felici sub cultura, naturæ bona, quibus circumfluebat, ingenii benigna vena, acre & solidum iudicium, celeres illi in arripiendis quæ traduntur motus, morumque, quod caput est

probitas & verecundia, unde ineuntis ætatis optima ducitur commendatio, in dies magis ac magis sese prodebant, igniculi que illi, qui candidissimo pectori infiti a natura erant, acrius acriusque emicabant, & magna omnia ac præclara minabantur.

Hoc quam non ex solenni laudationis arcessam formula, & more tralaticio jactem cognoscite.

In hanc amplissimam sedem honoris & virtutis juvenis admodum ab Illustr. Patriæ & Acad. patribus, qui excellentia ingenia domi nata, atque in sinu civitatis eorum enutrita, fastidioso contemptu non delent & abjiciunt, sed omnibus summæ laudis ac gloriæ accendunt stimulis, productus erat atque Litt. Orientalium Professioni Ordinariæ admotus Clar. & Vener. Theologus CAMPEGIUS VITRINGA, quem viridi inter nos senecta florentem, & hoc suum decus in simillimum sibi filium propagantem, læti gratantesque videmus.

Ex

Ex ephebis nondum excefferat noſter, qui Clar. VITRINGA cognationis vinculo connexus erat, quum novum hoc lumen familiæ honeſtiſſimæ acceſſit, Matremque BOSSII, Vener. collegæ materteram, ut gaudio perfudit, ita nescio quo præſagio movit fore ut filius, quem erectæ indolis vi ſuperiora capeſſere videbat, ad idem culmen, ſi ſtudiorum ſpatia decurrere liceret, proveheretur, in quæ ſororium fulgere tam maturo ortu, in ſinu gaudebat.

Sed non licuit optimæ feminæ, quam ſagaciter mota fuiſſet, eventu adfirmatum videre: brevi enim poſt tabe pulmonum exſtinctæ eſt. Excedens autem hoc cariſſimum ſuum pignus Clar. Cognato moribunda voce commendavit, petiitque ut currentem inflammaret, faecesque ei & calcaria ſubderet, ut tandem aliquando in idem emergeret faſtigium, in eodemque dignitatis gradu collocaretur.

Hifce ergo domesticis ftimulis, & hoc præclaro exemplo accenfus nofter, depositis rudimentis, ferulæque fubductus, doctinarum fontes frequentare, Græcifque & Latinis fcriptoribus fe ingurgitare, eamque elegantioris doctri-
næ & humanitatis fitim explere, quam natura ipfa ei attribuiſſe videtur: tanto fane cum proventu, ut pectus inde eruditionis flumine inundatum, & præclariffimarum rerum ſcientia madidum retulerit.

Ab hiſce initiis & fontibus quum de-
fluere ad hominum exiftimationem, fama ejus excitavit Graviff. Ampliff. que Virum D. HECTOREM à GLIN-
STRA, prætorem piæ memoriæ, ut eum in florentiffimam invitaret domum, ſtudiis que filiorum moderandis adhibe-
beret, ut iis non tantum eruditionis ſuæ copia, ſed etiam diligentia & virtutis exemplo facem præluceret.

Hac lauta ſatis & honeſta dum fru-
tur conditione, ſuo Marte, vel ſua po-
tius

tius Minerva in Græciam navigavit, & per literarum ac disciplinarum Græcarum magistros vela dedit, constantemque tenuit cursum. Non animum ejus retardare, non ardorem, quo inflammatus rapiebatur, restinguere vastum illud atque immensum pelagus, quod sibi metiendum cernebat ante, quam in Græcæ eruditionis summa gloria, tanquam in portu posset conquiescere.

Nimirum Musæ Grajæ hominem sibi ab incunabulis devinxerant, eumque ad laudem & decus splendidissimæ linguæ amplificandum e multis millibus adoptarant, in sinumque suum receperant, secretoque instinctu, & secundo in studiis flatu adspirare, magisque ac magis eum ad exitum optatum pervehere non intermittebant.

Vetus etiam Latium sibi perlustrandum sumpsit, linguæque Latinæ auctores assidua volutavit manu, ex quibus præter antiquitatis copiosissimam suppellectilem & instrumentum, eum

traxit elegantis & limpide fluentis orationis succum, eumque eloquentiæ colorem, quo postea scripta sua, aere perenniora, adpersit, condivit, & ab interitu vindicavit.

Ciceronem vero, illum ditissimum beatissimumque omnis copiæ & elegantiae fontem, adeo amplexus est, ut se penitus ei immerferit, totumque quasi imbiberit, atque in sanguinem suum transfuderit. Cujus meditationis illustre specimen in adolescentia editum exhibere possem, nisi verba in pauca conjicere orationemque compendificare temporis angustiae flagitarent.

Ad studia autem, quæ tam feliciter affecerat, profliganda perficiendaque Academiam Patriam ingressus est, Anno superioris seculi nonagesimo quarto, die 29. Augusti, Rectore Magnifico BERNARDO FULLENIO Matheseos, cum viveret, Professore longe Celeberrimo.

In hæc spatia immissus, historiarum
am-

amplissimum campum permenſus eſt ductu & auſpiciis Celeberrimi COETIERII, Collegæ noſtri Conjunctiſſimi. Ab Clar. RHENFERDIO, deceſſore meo, literas Hebraicas & Antiquitates Sacras hauſit.

Maxime autem pependit ab ore Celeberrimi conſobrini, jam dudum in cathedra Theologica collocati, & Hiſtoriam præterea Eccleſiaſticam tradentis: quicum etiam egit de ſtudio Theologiæ optima illa via & ratione exhauriendo, qua qui decurrunt, vel Eccleſiæ vel Academiae ingenti præſidio & ornamento eſſe poſſunt.

Verum quum manibus Muſarum quaſi fictum formatumque videret cognatum ſuum Celeberr. Collega ad Sacra Græca tractanda, lumenque inſolitum eis infundendum, majorem ei in modum auctor fuit, ut linguæ Græcæ incudem identidem dies noctesque tunderet, in adytaque ejus altius altiusque ſe penetraret: quod ſi faceret, in

F

tan-

tanta penuria eorum qui hac in palæstra desudare sustinent, fieri non posse, quin tandem optatam laborum contingeret metam, in summumque dignitatis escenderet gradum.

Gravissimum consilium, ab optimo affectu atque judicio profectum, lubens volensque amplexatus est ὁ μακάριος, atque hisce suis dulcissimis deliciis vigiliis, vires, vitam denique transmissit & consecravit.

Sed jam tempus erat, ut quam ipse vim & copiam eruditionis atque humanitatis imbiberat, in alios diffunderet, doctorisque fusciperet personam.

Honestissimam itaque heic loci, inter Musarum alumnos, humeris suis imponi desideravit provinciam, litteras Græcas cum auctoritate tradendi, cujus ei facultatem volentes lætique contulere Patres Academici anno superioris seculi 96. die 13. Octob.

Sed minor erat scena hæc, quam ut amplas viri dotes caperet; majus eæ de-

deposcebant theatrum, unde latius dimanare posset ad publicam opinionem, lucemque suam spargere & disseminare.

In hoc brevi productus est, ab munificentissimis nostrorum studiorum auctoribus statoribusque, & titulo præmiisque Græcæ linguæ Prælectoris honestatus & auctus, ejusdem seculi anno 97. die 18. Febr.

Hanc Spartam quum summo cum applausu ornaret, in eaque divitias opesque Græcæ eruditionis, quas indefesso labore collegerat & domi construxerat, tum domestice tum publice etiam panderet, edito egregio specimine animadversionum in loca bene multa N. T. palmam tandem, ad quam a teneris adspirarat, quæque caput ejus cingere jam dudum gestiebat, reportavit, Professioneque Ordinaria Græcarum litterarum, quam vacuam ei fecit excessus **Cl. BLANCARDI**, fuit decoratus hujus seculi anno 4. die Febr. 7.

In hoc amplissimum munus immissus fuit solenni inauguratione pridie Eidus Junias ejusdem anni, Orationemque habuit gravitatis & dignitatis plenissimam De *Eruditione Græcorum per Colonias eorum propagata*: qua maximam quam de se concitaverat cogitationem egregie confirmavit; adversariamque sibi propositam splendide sustinuit.

Hic ego quid vobis memorem, qualem se Academiæ exhibuerit virum, personamque sibi impositam quanta cum dignatione & honore gesserit?

Non patitur optimi Collegæ verecundia & modestia, qua eum mirifice præditum fuisse omnes tenetis, me verboso carmine identidem in laudes ejus recurrere. præterea subit animum vereri, ne dum amplificare studeam, ejus minuam etiam gloriam. Denique quæ vis orationis consequi posset quæ ipse in Græcarum rerum siti
fla-

flagrantem contulit iuventutem, quam largosque interiorum literarum fontes patefecerit iis, qui se duci huic & doctori in disciplinam tradebant. Dixisse satis habebō, quæ, in hac Musarum fede, dilapsa fluxerant nobilissima studia, desertaque & inculta jacebant, Eum revinxisse, exsuscitasse, atque ad decus illud & splendorem renovasse, quo inter nos læte vigent florentque.

Hanc dum ita magnifice sustinet & ornat Provinciam, jamque ultra annum ætatis quadagesimum cœlibem vitam exigit, Sociam circumspicere cœpit, cujus in suavitate acquiescere, & a continuis laboribus respirare posset: sanctissimoque sibi connubii vinculo junxit lectissimam Matronam FEIKIAM SINEDA, honesto ortam loco, naturæque ac fortunæ bonis pulcre florentem. Secundum Vidua, novissime luxerat Reverendum Virum GERARDUM HORREUM, Verbi Divini Ministrum *in Paroecia Virginis*
G quæ

quæ *agri Biltani* est; ex quo duplici prole aucta, virile secus stirpem PETRUM HORREUM S. S. Ministerii Candidatum, ad præclaram spem famamque adolescere videt.

Non infœcunda Materfamilias nostrum quoque bis parentem fecit, PETRONELLA & GERARDINA JOANNA, quæ dulcissima conjugalis tori pignora, infantiae limen necdum egressa, orbitatem ac solitudinem suam deplorare, matrisque acerbum mœrorem lacrymarum consortio diluere non possunt.

Ite interim, piæ lacrymæ, non vestræ tantum, O funera mater, squalidaque domus, sed nostræ quoque: ite, ac genas ubertim rigate, interpellatum tam mature pulcherrimæ vitæ cursum; mortisque tristem ac severam vim, orationem desubito nostram intercipere & opprimere. Ad hujus tenebras & horrorem ante quam propius accedamus, non committam, ut Viri præstans virtutis

tutis indoles, dotes insignes, vitæque ac morum secta gravis, antiqua, candida, & ingenuæ simplicitatis plena, non debita in luce locetur, memoriæque vestræ non majorem in modum commendetur. In oculis quoque vestris defigi par est & verum, egregia eruditionis monumenta, quibus sibi nunquam intermorituram ad posteros peperit nobilitatem, quorumque laudem nulla obruet vetustas, nulla inobscurabit oblivio.

Hæc quod contrita omnium manibus sint, in sinuque gestentur, paucis defungi jubent, & summa tantum libare fastigia, operumque titulos. Primus felicitis ingenii partus editus ineunte hoc seculo, *Exercitationes Philologicæ in Novum Testamentum*. Per sane modestæ, sobriæ, solidæ, & copiosissimæ eruditionis lumen spargentes. Hoc sibi libro viam ad Professorii muneris dignitatem, jam ante apertam, permunivit. Recentavit ejus editionem Cl.

G 2

de-

defunctus anno hujus seculi XIII. multis accessionibus locupletatam. Auctarium quoque adjecit, *Dissertationem de Etymologia Græca*, ubi ut singulare prodit acumen & sagacitatem, ita viscera se linguæ ad vivum secuisse atque perspexisse, luculenter ostendit.

Anno volventis seculi septimo, in lucem emisit *Observationes Miscellaneas ad loca, cum Novi Fæderis, tum exterorum Scriptorum*, ejusdem cum superioribus illis, id est optimæ atque elegantissimæ, notæ. Quibus subjungi voluit & ad posteritatem propagari, illustre literaturæ Græcæ specimen, quæ in florentissimo cognato, HORATIO VITRINGA, CAMPEGII F. jam prima in adolescentia eminebat, & præclare se efferebat.

Edidit haud longo intervallo post, *Ellipses Græcas*. Opusculum longe utilissimum, quodque clarissimam facem præfert ad salebras & difficultates, quibus cognitio peregrinæ, & intermor-
tuæ

tuæ linguæ intercitur, superandas. Omnibus in linguis defectum dominari, ellipsique nominum, verborum, pluriumve sæpe numero vocum simul, magnas offundi tenebras, neminem fallere potest qui vel a limine humaniores literas salutavit.

Has perrumpere, atque ad alte re-
trusam ellipsium rationem penetrare,
haud vulgaris operæ est & curæ: atque
haud scio, an nulla fecundior mater
exstiterit regularum, exceptionum &
observationum, ne dicam nugarum &
quisquiliarum, quibus Grammatici ar-
tem prægravant, & odii fastidiique
plenam reddunt, quam hujus arcani
ignoratio. Libellus ob insignem utilita-
tem non in Belgica tantum nostra recu-
sus est, verum etiam Lipsiæ denuo ty-
pis expressus, cupidissime diripitur.

Splendidissimam deinde concinnavit
editionem Græcæ Versionis quæ septua-
ginta Virorum dicitur, quæ ceteris edi-
tionibus non præstat tantum, sed lon-

go præstat intervallo ; in quo neque veram cuiquam laudem me detraxisse, neque falsam BOSSIO affinxisse, omnes exploratum habent, quibus præclarum opus evolvere datum est.

In domestici exercitii usum, delineavit etiam, & succincte ac dilucide informavit antiquitates Græcas : tandemque publicum donavit Novis in Scriptores Græcos animadversionibus anno seculi decimo quinto, adjuncto specimine Observationum Latinarum. quod nisi mors studiorum & laborum prosperrimum hunc cursum abruptisset, ambigi fas non est, quin ex divitissimo ac copiosissimo ingenii ac doctrinæ penu orbem literatum magis magisque sibi devinxisset.

Temperies nostro contigit sanguinea, proba, robusta; corporisque injustam staturam erecti, ac multa oris dignitate præditi, habitus firmus, nervosus, solidus, in laboresque duratus: quod tam malignum ac ruinosum fore, haud faci-

O R A T I O F U N E B R I S. 31

facile speraffes, nifi quod juventæ nulus tam lætus exiftat flos, quem non acerba derepente metat mors, virilis ætatis nullum tam vegetum robur, quod non ejusdem impetus fternat atque obterat.

In pulcrum dignitatisque pleniffimum domicilium, vel verius hofpitiū, animus immigrarat, egregiis donis bonisque prolixè cumulatus atque exornatus. Inerat vigor & alacritas, cujus aciem nulla fatigatio frangebat aut retundebat; inerat ingenii beator fons; inerat judicium acre, limatum, ac perpolitum: quibus cumulum adjiciebat memoriæ mirifica felicitas.

Hanc, pectoris optime nati vim ac præclaram indolem, recti cultus roborarunt, & in majus meliusque proverunt. Acuit præterea atque accendit diligentia indefeffa ac plane fingularis, ardorque quem nihil extinguere poterat, nihil retardare.

Studiis fuis quafi affixus, ægre fe ab

iis divelli patiebatur, somno quoque quietis & laxamenti tempora invidens & suffurans, horasque suas perparce dispensans, & amicis ac familiaribus impartiens.

In amplissimis hisce dotibus, eruditionisque opibus ac divitiis, quod summum ac ferme Cœleste est, rara ac sibi propria modestia alios supra se omnes collocabat, atque adeo non elatos gerebat animos, spiritumque & arrogantiam fumebat, ut nimis de se tenuiter, nimisque demisse, si id fieri posset, sensisse videri deberet, solusque sua bona, ac reconditæ doctrinæ thesauros ignorasse: quamvis, meo quidem animo, non tam bona sint, quam malorum irritamenta, & flabella vanitatis literæ & scientiæ, si animum superbia, tumore & cæco sui amore inflant, & transversum agunt. Vilis interim annona est eorum, qui etiam curta admodum in re, sibi unice placent, se, pavonum in morem,

magni-

magnifice circumspiciunt, suas semper laudes crepant, & tantum non inaurata statua se dignos ipsi prædicant.

Hi ut alios omnes præ se spernunt & abjiciunt, ita quicquid ab aliis proficiscitur, ac in commune defertur, carpunt, rodunt, vellicant, ac *tangunt male singula dente superbo*. Summorum quoque atque illustrium hominum leviculis insultant erratis, in eosque, si quid humani passî sint, inclementer sæviunt. Ab hac quoque impotentia, & inanitate sejunctissimus fuit noster. Aliorum operibus suum, vel majus etiam, ponebat pretium. Aliorum errores nudare, & publicæ ignominiaë exponere, nunquam sibi pulchrum duxit, illiberalisque habuit ingenii, alienæ laudis detrimento splendorem aucupari. Ubi autem eruditorum hominum lapsus & errata tangebatur, invitum se facere, & necessitate adactum satis apparebat, ne eorum auctoritas veritati gravis foret: eamque

I

sem-

semper hac in parte moderationem adhibuit atque humanitatem, ea censuras suas condivit lenitate, ut neminem unquam læserit, quam plurimos sibi obligarit & debendi fecerit reos: quam generositatem si universa Criticorum natio induere posset, non tanto animorum ardore inter se de rebus etiam nihili concurrerent, neque optimis studiis levitatis affricarent maculam.

Inter ceteras autem Viri dotes, propria quadam ac præcipua laude afficeretur, singularis ejus ac pene incredibilis candor, & prisca simplicitas, qua paucos pares, neminem habuit superiorem. Hæc ut meliora tantum peccata insidet, ita nihil magis animum prodit vitiis infectum, quam sub persona vivere, & quæsitis artibus ac malo fuce nativam faciem occultare. Utinam diuturnior nobis harum virtutum usura fuisset; sed sapientis non est, in hoc inconstantie & mortis regno propriam sibi possessionem polliceri, aut
non

non ad quosvis etiam atrocissimos casus paratum armatumque opponere petus. Eo non parum mihi in præsentia opus esse sentio, quod intimis sensibus commovear, ubi Exitum Viri Orationem meam spectare video. Hic ut verbis sane ingratis parcam, defungi ex more liceat narratione Medici Experientissimi & Celeberrimi, Collegæ conjunctissimi PETRI LATANEI.

Quantum valeat, ad vitæ humanæ perniciem, innati morbi dira lues, pthisis imprimis declarat, quæ, ubi demum confirmata, nulla arte, cura vel diligentia se superari patitur: at contra jugiter serpens ad seram plerumque posteritatem propagatur. Cujus vero luculentum nobis hodie documentum exhibet nuper fatus functus Eximius Collega LAMBERTUS BOS, qui prospera hætenus, nec non constanti valetudine usus, longam annorum seriem polliceri videbatur: vigeabant in eo, pari passu, mentis & corporis vi-

I 2

res,

res, utriusque labores recte ferebat: præter firmam & validam membrorum structuram, ipsi inerant externa quævis integræ sanitatis indicia, si intensius æquo rubentem vultus colorem exceperis, qui interdum sanguinis æstum, vel etiam quandoque intus delitescentem pulmonis intemperiem significat. Dum autem ille omnia vitæ munia commode sustinet, & suscepta quævis alacriter exequitur, ad severiora, ut plurimum, studia animum intendit; de obscuro quodam continuo & diuturno dolore, qui dextrum latus infestat, parum sollicitus, qui tamen, ut jam tristis docet eventus, quid omnino sinistri portendebat, & quo tandem corporis robur penitus devictum. Porro sub finem Octobr., anni superioris, quæ tunc hinc inde grassabatur, febre peracuta correptus est, eaque æstu immodico, siti, anxietate, vigiliis, etiam deinceps intenso dextri lateris dolore stipata, qua jam dudum nidulans & sopita doloris causa fuit excitata-

citata, ulcusque in pulmonibus confestim peperit, unde mox emanat molestissima tussis; excreationes erumpunt cruentæ, fædæ, purulentæ; ipsum denique, ut interna ulcera solent, pabulum elargitur feбри continuæ lentæ, quæ sensim corporis habitum depascitur viresque conterit. Huic morbo gravi & difficili debellando, præsidia sedulo adhibita eousque profuisse videbantur, ut minus deinde æger a civibus alienus esset, immo eorum prudenti usu utcunque vires reficerentur; evanuit insuper diuturnus ille dolor, sputa fluidiora facta sunt & minus fæda, qui nuper molestus & difficilis, facilis evasit in utroque latere decubitus, remisit quoque nocturnus sudor & febris levior visa est. Quæ prospera, dum nos inani recuperandæ salutis spe lactant, uti hoc in morbi genere sæpe fit, absque prævia ulla causa sensibili, frequens derepente exoritur dejectio fatida, qua denuo, nec dum confirmata, vires protinus elabun-

tur & diffluunt. Variis tum demulcentibus auxiliis Diarrhœa vix subacta, statim vis morbi versus superiora dirigitur, mox ideo exsurgit angustia gravis, cardialgia, nausea, quæ symptomata subito excepit febris exacerbatio gravissima, cujus vehementia vires residuæ, morbi diuturnitate, fractæ & debiles magis magisque resolvuntur, unde paulo post, videlicet biduo ante mortem, grave illud animi deliquium, quo arteriæ pulsatio penitus evanuit; elapso quodam haud modico temporis intervallo, revixit quidem qualiscunque pulsus, sed inordinatus & formicans, qui tactu vix percipitur. Ab omni aestu, dolore, alioque affectu tum æger immunis visus est, quod viribus resolutis, fatiscens natura ulterius morbo obistere nequeat. Ita tandem depresso vitali spiritu, ejusdemque collapsa virtute, in angustioribus vasis nonnulla concresecunt corpuscula, e quibus postremo vitæ die, juxta utramque sinistri lateris maxillam ena-

enascitur tumor, durus, livescens, plane insolitus, quo etiam tempore prodit fames inopina & mali ominis. Denique tanta symptomatum caterua obrutus æger, ejusque viribus demum extinctis, 6. Januarii, hora circiter nocturna prima, e vita discessit.

Beatos vero illos, qui in Domino moriuntur! non tam e vita excessisse, quam mortis ac peccati se vinculis explicuisse, atque in veram vitam, immortalitatisque lucem evolasse censendi sunt. Hanc nobis, haud leve in solatium tristic nostri desiderii, spem fidemque de Defuncto nostro adfirmant, non vita tantum universa, virtutum multa florens luce, & Spiritus Sancti professæ vim vorticordiam ac regenerantem: verum etiam exitus Christiano homine dignissimus. Dum enim nostro machinas ac tormenta sua admovet novissimus hostis, mortisque & peccati domicilium quatefacit; exterior quidem homo ejus, fluxaque ac caduca

pars debilitata & dejecta fuit; sed interior interim homo magis ac magis erigi ac roborari, seminaque solidæ pietatis, fideique vivæ, quæ beato pectori inseverat Spiritus Gratiaë, se prode-
re ac luculenter efferre cœperunt. Declarat hoc mirabilis plane constantia & animi fortitudo, vel, ut rectius dicam, patientia sub Dei manu, in longinquo ac perdifficili morbo. Declarat invictum pectoris robur, fidei clipeo munitum, quo adventantis mortis tela & terrores intrepidus excepit, & discussit. Declarant Sacraë lectiones, quibus decumbens & lecto affixus ab Optima uxore recreari & sustentari frequenter voluit. Declarant ardentia suspiria, quibus se in Cœlum persæpe extulit, in ejusque se gaudia spe atque cogitatione immittere visus est. Declarant teneri & pii animi motus, quibus extrema suorum officia, Celebrimorum præcipue Collegarum & Cognatorum, insignium Theologorum,
CAM-

CAMPEGII VITRINGA Patris & Filii, nec non Reverendi admodum Viri D. ZAAGMANS, amplexus est; quum pro eo apud Deum multis cum lacrimis intercederent, immensamque Christi Domini misericordiam, & Victricia merita implorarent. O ter quaterque beatos, quibus hoc pacto finiri datur, &, ultimam illam pugnam depugnare! Animamque sigillo Spiritus impressam inter suorum preces Deo Patri & Christo Redemptori commendare: ut expers omnium malorum, æternis redundet ornamentis, immortalis gloria circumfluat.

Salve nove Cœli civis, Beate BOSSI! qui ex fluctibus & tenebris hujus vitæ, tranquillum illum in vectus es portum beatitudinis æternæ. Tu inter cœlestes orbis mortalitatem jam nostram calcas, & ex alto despicias: atque in ferenissimo illo Divinitatis æthere noctem nostram miraris, & cadaveris tui rides ludibria. Salvete Sancti Manes &

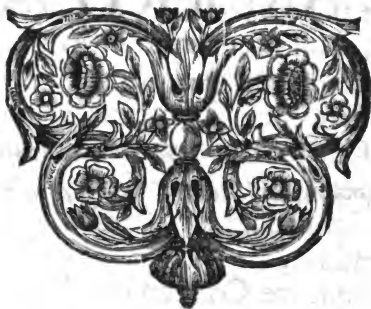
L

æter-

42 A. SCHULTENS &c.

æternum valcte. Nos ficut Te, Col-
lega nobis quondam Carissime, impen-
se amavimus; ita gratissimam tui me-
moriæ nunquam deponemus.

D I X I.

E L E.

E L E G I A
IN LUCTUOSISSIMUM OBITUM

Clarissimi atque Eruditissimi,

V I R I,

D. LAMBERTI BOS,

Literarum Græcarum in Academia

Frifia Professoris,

*Denati die 7. solennibus exsequiis in
tumulum elati die 15. Januarii*

Anno 1717.

Mina Palladias ædes fatalia tangunt ;

Obregit occlusas taxus opaca fores.

Pulsat Apollineas ferali strage penates

Haud sibi constituens mors truculenta modos.

Haud erat inflictis plagis obducta cicatrix ,

Urit adhuc altus pectora læsa dolor.

Pone sequi luctum luctu torquente videmus ,

Tristia funeribus funera pone sequi.

L 2

Lu-

Lubrica præcipiti puncto momenta volutant
 Terrigenum fluxas instabilesque vices.
 Utque leves paleæ vel pulveris instar inanis,
 Turbine raptus homo discutiente fugit.
 WAEYENI tumulum, celebres deflevimus
 umbras,

Lumina vix cessant imbre rigare genas.
 BOSSIUS hunc subito fatali lege secutus
 Fato obit, & meritos aufugit ante dies.
 Occidit antiquæ dives opulentia tractus
 Helladis, & Latii copia dives opum.
 Hauferat Inachiae veneranda arcana senectæ
 Pectore, dum priscus promicat ore lepos.
 Pindaricæ vox alta lyræ delectat, & Odæ
 Quas Tejus Vates scripsit, & Ascræ dies.
 Jamque per Historias rapitur, dum prisca re-
 volvit

Sæcula, & Herodoti scripta vetusta legit.
 O! quantum meruit Divina volumina censens,
 Quæ dedit Argolicis reddere Hebræa sonis
 Clarus ob assertos studiis Philadelphus honores;
 Dignus & a fera posteritate coli.
 Sic Spartam decorare studet, pernicipibus alis
 Gloria sic late famigerata volat.
 Frugibus a tantis ævi florentis oriri
 Quilibet expectat Gargara facta bonis.

Mar-

Marcor at obveniēns, artusque effusus in omnes,
 Robora debilitat perniciemque parat.

Languet, & in mediis vitæ consumitur annis

Tabē, nec ad senium vivere fata sinunt.

Scandere fata negant senii venerabilis altum

Culmen, inanis abit spes sitibunda boni.

Orba dolet magno pubes studiosa Magistro,

Præstite præcipuo pulpita cassa dolent.

Ergone mordaci jam rodere dente juvabit,

Pungere vel crudo fata inimica stylo?

Rursus in hunc orbem celsis arcessere ab astris

Lumen id eximium magnificumque Jubar?

Abfit: in arbitrio Domini mens æqua residat,

Omnia qui nutu dirigit ipse suo.

Gratamur potius regni cælestis honores,

Tædia postque soli regna beata poli.

Interea partæ laudis monumenta manebunt,

Laudis ubi meritæ præmia digna manent.

CORNELIUS SCHELLINGER,

Ecl. in Winsum.

*Pl. Venerando, Clarissimo, atque
Eruditissimo*

V I R O,

D. ALBERTO SCHULTENS.

Hebrææ atque aliarum Linguarum
Orientalium Professori, Academiæ
Concionatori. Cum in De-
functum parentaret.

Inclytus eloquii Doctor Cultorque Pelasgi
Occidit, & summum claudit in orbe diem.

Inclytus Eoi Doctor Cultorque leporis

Tristibus exsequiis debita iusta facit.

Traxit ab Eois Sapientia Græca caminis

Commoda, quæ profert uberiore penu.

Quicquid Hebræus habet, Phoenix, Arabes-
que, Syrusque,

Fontibus his haustum Græcia dives habet.

Græcus ab Eoo jam fert interprete laudem;

Quam bene! sic primo fonte scaturit aqua.

C. S.

